

Sygn. akt III CSK 264/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko G. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1380/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje r.pr. P. G. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w
Krakowie) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o
podatek od towarów i usług należny od tego rodzaju czynności
tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwany G. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 grudnia 2014 r. oddalającego jego apelację od niekorzystnego dla niego wyroku Sądu Okręgowego Krakowie z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd pierwszej instancji utrzymał w mocy wydany w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty zasądzający na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. od pozwanego, jako członka zarządu J. spółki z o.o., na rzecz powoda A. K. kwotę 412 787,72 zł z ustawowymi odsetkami od 4 stycznia 2008 r. tytułem długu przysądzonego od tej spółki orzeczeniem z 4 sierpnia 2009 r., którego egzekucja okazała się bezskuteczna. Sąd nie uwzględnił obrony pozwanego, który powoływał się na wygaśnięcie swojego mandatu członka zarządu nim powstał dług, na brak podstaw do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki i na położenie majątkowe spółki, które powodowało, że nawet zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie nie doprowadziłoby do zaspokojenia roszczeń powoda, wreszcie na to, że powód przyczynił się do szkody, gdyż przekazał inwestorowi z pominięciem spółki J. protokoły pomiaru przepływów instalacji elektrycznej, czym spowodował, że inwestor nie zapłacił spółce J. wynagrodzenia. Sąd uznał, że pozwany nie wykazał podnoszonych okoliczności, nie ustosunkował się jednak do zarzutu niepełnienia przez pozwanego funkcji w zarządzie spółki w czasie, kiedy powstał dług wobec powoda. Sąd II instancji przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i zaaprobował ich ocenę prawną. Rozważył też zarzut braku legitymacji biernej pozwanego spowodowanej niepełnieniem przez niego funkcji członka zarządu i przyjął, że wobec niewykazania, by po upływie kadencji pozwanego odbyło się zgromadzenie wspólników zatwierdzające sprawozdanie finansowe za ostatni pełen rok obrotowy pełnienia funkcji członka oraz z uwagi na działanie przez pozwanego w dalszym ciągu za spółkę, jego mandat trwa nadal, zaś fakt przekazania przez powoda protokołów badania instalacji elektrycznej nie był bezprawny, ponieważ wynikał z umowy, którą powód zawarł z inwestorem. W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające, jego zdaniem, istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, wskazując na uchybienie art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 382 w zw.

z art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 382 w zw. z art. 385 k.p.c., art. 386 § 1 i § 4 k.p.c. w związku z art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej bądź ewentualnie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania orzeczenia o kosztach procesu i przyznane pełnomocnikowi pozwanego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu za postępowanie kasacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia jego skargi wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi, argumentując, że „doszło do naruszenia przepisów art. 385 w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji pozwanego, pomimo iż z okoliczności sprawy wynikało bezsprzecznie, iż powinna ona zostać uwzględniona”, ewentualnie wyrok Sądu I instancji powinien zostać uchylony z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy, spowodowane nierozpoznanie zarzutu dotyczącego wygaśnięcia mandatu pozwanego jako członka zarządu spółki przed powstaniem zobowiązań spółki w stosunku do powoda.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi -

bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Niniejsza skarga nie spełnia tych warunków. Argumenty, którymi skarżący wsparł stanowisko, że skarga jest jednoznacznie słuszna, ograniczają się do ogólnikowego stwierdzenia, iż okoliczności sprawy wskazują, że apelacja pozwanego powinna zostać uwzględniona, do - abstrahującego od treści art. 386 § 4 k.p.c. i koncepcji apelacji pełnej - zarzutu wadliwego nieuchylenia wyroku przez Sąd drugiej instancji z powodu nierozpoznania istoty sprawy spowodowanego nierozważaniem jednego z kilku zarzutów pozwanego przez Sąd Okręgowy oraz sprzecznych z treścią uzasadnienia Sądu Apelacyjnego wywodów, iż nie zostały poczynione ustalenia dotyczące istnienia prawnych podstaw przekazania inwestorowi przez powoda protokołów badania instalacji elektrycznej. Takimi twierdzeniami przywołana przez skarżącego przesłanka przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została wykazana, a okoliczności i przedmiot sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił więc przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Koszty pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym odpowiadają postanowieniom § 2, § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).